

	<b>Hinduismen</b>	<b>Buddhismen</b>	<b>Islam</b>	<b>Kristendom</b>
<b>Gud og verden</b>	Gud har skapt seg selv om til verden, sitt "lavere jeg". Mennesker, dyr og alt som er, er altså av samme vesen som Gud, men på et lavere plan. Gud blir mer eller mindre upersonlig (Panteisme)	Buddhismen er egentlig ikke interessert i å si noe om Gud. Her møter vi en praktisk ateisme (NB).	Monoteisme. Gud har skapt verden, men er selv forskjellig fra den. Gud er totalt forskjellig fra mennesket og verden for øvrig. Skillet mellom Gud og verden betones enda sterkere i Islam enn i kristendommen, men begge religioner betoner at Gud er aktiv i denne verden. Ja, muslimene vil si "altvirkende" (predestinasjon), alt som skjer er Allahs vilje. Kristendommen regner derimot sterkere med onde viljer (Satan, mennesket) som motarbeider Gud. De onde viljene skal dog endelig beseires en gang. Gud er personlig.	
<b>Gud og det onde</b>	Gud er ikke et moralsk vesen. Dersom Gud og verden egentlig er det samme, må Gud være årsak til absolutt alt som skjer og alt som eksisterer. Gud blir dermed både ond og god; eller rettere sagt: verken ond eller god. Han er hevet over godt og ondt. En kan aldri vite hva Gud kan komme til å gjøre. Gud er lunefull.	Intet tydelig gudsbegrep	Guds allmakt understrekes så sterkt at Gud også blir ansvarlig for det onde. Allah er ikke et moralsk vesen i vår mening. Ingen kan kjenne Allahs vesen, ingen kan bedømme ham moralsk. Det han vil, det vil han, og det er udiskutabelt. <b>Dette er kardinalpunktet i Islam</b>	Gud er god. Det onde er ikke villet av Gud, men skyldes krefter som har satt seg opp mot Gud. Gud er trofast. Har han gitt et løfte, så holder han det. Gud er aldri vred uten grunn. Vreden er alltid reaksjon på menneskers synd.
<b>Mennesket</b>	Siden Gud og mennesket er av samme vesen, er det dypeste i alle mennesker guddommelig. Meditasjon vil hjelpe en til å nå fram til dette. På samme måte som Gud gjør det han vil uten at en kan snakke om godt og ondt, kan vi heller ikke si at mennesket er ondt eller syndig. Men menneskets indre selv er det aller mest verdifulle i hele tilværelsen. <b>Dette er kardinalpunktet i hinduismen.</b>	Mennesket har ingen personkjerne, intet "selv". Dermed bør det heller ikke begjære noe som "sitt". Mennesket er en del av en altomfattende prosess.	Mennesket har ingen arvesynd, men er både godt og vondt fordi Allah vil det og har gjort det slik. Det er kun tale om gjerningssynder.	Mennesket er noe stort fordi der er skapt til å leve i samfunn med Gud og til å være hans medarbeider. Men mennesket er også syndig fordi det etter fallet har en medfødt evne til å være sin egen herre, stå Gud imot og gjøre imot hans vilje
<b>Historien</b>	Gud skaper seg stadig om til nye verdener. Den ene verden går til grunne, og nye oppstår. Historien går i ring og er i seg selv ganske ubetydelig.	Gud skaper seg stadig om til nye verdener. Den ene verden går til grunne, og nye oppstår.	Historien går ikke i ring, men i en rett linje der begynnelsen er Guds skapelse av verden og slutten er Guds dom over verden.	Historien går ikke i ring, men i en rett linje der begynnelsen er Guds skapelse av verden og slutten er Guds dom over verden. Sjelen er ikke udødelig, men Gud vil på den ytterste dag vekke opp alle mennesker.
<b>Jesus Kristus</b>	Hinduismen kjenner mange guder, men det er bare ulike navn på den samme Gud, eller ulike inkarnasjoner eller åpenbaringsformer. Jesus kan utmerket godt være en av disse inkarnasjonene.	Jesu død på korset viste at han ikke maktet å løse lidelsens problem mens han levde.	Jesus er, nest etter Muhammed, den høyeste av profetene. Han ble født av en jomfru og gjorde under, men det er blasfemi å hevde at han er Gud eller Guds Sønn. Islam kjenner ingen frelserskikkelser, kun profeter.	Jesus er sann Gud og sant menneske, og dermed den eneste som kan forlike mennesker med Gud.
<b>Vi frelses fra</b>	Sjelevandringen og illusjonen om denne verdens (historiens og materiens) verdi.	Livet, begjæret, livstørsten. Buddhisten ønsker å bli befridd fra livet siden alt liv er lidelse, og fra sjelevandringen.	Helvete.	Ondskapen i verden og i oss selv, Guds dom og den evige fortapelse.
<b>Vi frelses til</b>	Å bli ett med Gud idet vi finner fram til vårt egentlige selv som er identisk med Gud og som overlever alle sjelevandring. Enheten med Gud setter en stopper for alle sjelevandring.	Nirvana, der en forenes med det store intet for aldri mer å gjenfødtes, men bare hvile i en evig atskillelse fra lidelsen.	Paradiser, der en vil leve i samfunn med Allah (skue Allah)	Et evig liv i trygt og tillitsfullt samfunn med Gud, befridd for alt ondt og all synd.
<b>Hvordan blir vi frelst?</b>	Ved yoga og meditasjon som forener oss med det innerste i oss selv.	Ved å innse at livet er en lidelse, innse at livstørsten er årsaken til lidelsen, og utslette livstørsten ved moralsk vandel og meditasjon. <b>Dette er kardinalpunktet i Buddhismen</b>	Frelsen er suverent forutbestemt av Allah. Det viktigste i Islam er at en underkaster seg Allah helt og fullt og overlater alt til ham. Så får en håpe det beste-	Ved å erkjenne at en ikke har levd i et rett forhold til Gud, bekjenne sine synder og ta imot frelsen som Gud gir gratis i Jesus Kristus. Jesu død og oppstandelse for vår skyld vitner om Guds trofasthet og kjærlighet. <b>Dette er kardinalpunktet i kristendommen.</b>

Skjemaet er utarbeidet av Gunnar Elstad.